

Κι αυτός ο κόμπος όλο μεγαλώνει...

του Κώστα Φουρίκου (ilesxi.wordpress.com)

Ξημέρωσε και ξέρεις ότι μετράμε έναν λιγότερο σήμερα. Παύλος Φύσσας ή αλλιώς Killah P. Ετών 34. Αντιφασίστας. Μουσικός. Ένας από μας. Και τώρα πια δεν αναπνέει. Η καρδιά του σταμάτησε από χέρι φασίστα. Κι εσύ σκέφτεσαι όλα αυτά που έπρεπε να 'χουν γίνει και δεν έγιναν. Κι αυτόν τον κόμπος που όλο μεγαλώνει.

Το είχες προβλέψει βέβαια. Οι εκτιμήσεις είχαν γίνει έγκαιρα. «Η φασιστική βία θα κλιμακωθεί». «Μαχαιρώνουν, χτυπάνε, τραυματίζουν, κάποια στιγμή θα γίνει το κακό». Όμως συνήθιζες, ξόρκιζες ανέξοδα το κακό κι ας μην το παραδεχόσουν. Και τώρα... Ένας από μας. Που τα μάτια του έκλεισαν χωρίς να δουν το όνειρο ζωντανό. Τον αναγνώρισαν φασίστες σε μια καφετέρια λέει κι έτσι απλά του πήραν τη ζωή. Το είχες προβλέψει. Όμως τώρα έγινε. Γι αυτό ο κόμπος όλο μεγαλώνει.

Γιατί μόνο τις κοίταζες τις ειδήσεις για τα τόσα άδεια σπίτια, τις γεμάτες βιτρίνες, τα γεμάτα ράφια των σουπερμάρκετ. Και δίπλα σου μετανάστες κι Έλληνες απόκληροι στοιβάζονταν σε τρύπες κι ωθούνταν στο περιθώριο, στην παρανομία, στο σκοτάδι. Και μετά εμφανίζονταν τα σκουλήκια για να κάνουν πολιτική με τον πόνο το δικό σου και του διπλανού σου. Να τον κατηγορήσουν και να σπείρουν το μίσος. Για να φυτρώσει κι άλλος πόνος. Και συ τους άφησες. Γι αυτό ο κόμπος όλο μεγαλώνει.

Γιατί δεν έκανες την ανάγκη, ιστορία. Δεν ύψωσες τη συλλογικότητα στο βάθρο που της πρέπει, να την κάνεις αλληλεγγύη για την τροφή, για την επιβίωση, για τον πολιτισμό. Να την κάνεις στέκια και κοινότητες αλληλοβοήθειας για όλους κι άφησες τα σκουλήκια να κάνουν τις κρατικές επιχορηγήσεις, «συσσίτια μόνο για Έλληνες». Και να απλώνουν κι άλλο το μίσος. Και γι αυτό ο κόμπος όλο μεγαλώνει.

Γιατί η ανεργία σαν τέρας μεγάλωσε και συ άφησες αυτούς που την προκαλούν να τη χρεώνουν στους πιο αδύναμους, αυτούς που κρατάν στη δούλεψή τους με τους πιο εξευτελιστικούς κι απάνθρωπους όρους. Και τα σκουλήκια εμφανίστηκαν ξανά, ουρλιάζοντας «δουλειά μόνο για Έλληνες». Για Έλληνες που να δουλεύουν με τους ίδιους γαμημένους, εξευτελιστικούς όρους. Κι εσύ δεν κατάφερες να εξηγήσεις το έγκλημα και την κοροϊδία. Και γι αυτό ο κόμπος όλο μεγαλώνει.

Γιατί άφησες την πατρίδα να γίνει βρισιά και όπλο στα χέρια των δολοφόνων. Τον τόπο που μεγάλωσες κι αγάπησες, τους φίλους και τις αναμνήσεις σου, τη γειτονιά, τους δρόμους και την πόλη σου να τη βρωμίσουν και να την κάνουν θεωρίες συνωμοσίας, μεγάλες ιδέες και αλυτρωτικές φαντασιώσεις οι λιγόψυχοι. Μια πατρίδα που πρέπει να κατακτήσει, να ταπεινώσει, να νικήσει και να σκοτώσει τους άλλους, τους ξένους, τους δήθεν εχθρούς. Και ξέχασες ότι κι εκεί έχει ανθρώπους με τον ίδιο πόνο, τα ίδια προβλήματα, τα ίδια άγχη και τα ίδια όνειρα. Γι αυτό ο κόμπος όλο μεγαλώνει.

Γιατί δεν κατανόησες βαθιά τον κίνδυνο. Και δεν οργάνωσες την αυτοάμυνα. Δε συντόνισες αποφασιστικά όπως έπρεπε όλες τις διαθέσιμες δυνάμεις. Την ίδια στιγμή που το κράτος κι η ψευδοδημοκρατία έδειχναν το αληθινό τους πρόσωπο κι οργάνωναν τους κρατικούς και παρακρατικούς στρατούς τους, εσύ κωλυσιεργούσες, δείλιαζες, έβρισκες δικαιολογίες κι αργοπορούσες. Γι αυτό ο κόμπος όλο μεγαλώνει.

18 Σεπτέμβρη του 2013. Και μη βιαστείς να λυτρωθείς απ' τον κόμπος αυτό αδερφέ μου.

Χρησιμοποίησε τον. Όχι πια, γι αυτά που δεν έγιναν. Αλλά γι αυτά που πρέπει να γίνουν από σήμερα κιόλας. Κάνε τον κόμπο, όρκο και οργή. Εκδίκηση και τιμωρία. Φλόγα και καταστροφή. Για τους μαχαιροβγάλτες και γι αυτούς που τους όπλισαν. Αυτούς που έχεις αφήσει να σε διαφεντεύουν με εκβιαστικά διλήμματα και με το φόβο. Για τους πολιτικούς της κυβέρνησης και τους ειδικούς των μέσων ενημέρωσης. Τους τραπεζίτες και τους εφοπιστές. Αυτούς που σου κλέβουν την ανάσα λίγο λίγο.

Και μόνο τότε, όταν τους καταστρέψεις, άσε τον κόμπο να λυθεί αδερφέ μου. Γιατί τότε θα μπορείς ξανά να δημιουργήσεις απ' την αρχή αυτόν τον κόσμο. Με ισότητα, ελευθερία και κοινοκτημοσύνη. Χωρίς φασίστες και θάνατο. Χωρίς αφεντικά κι ανεργία. Τότε που λέξεις και έννοιες σαν και αυτές: απροσάρμοστοι – καταπίεση – μοναξιά – τιμή – κέρδος – εξευτελισμός θα 'ναι φυλαγμένες μόνο για το μάθημα της ιστορίας. Και τότε θα ξέρεις ότι ο Παύλος κι ο Θανάσης, ο Αλέξης, ο Μιχάλης κι ο Νίκος δε φύγαν άδικα. Ότι ξαναζούν μέσα από μια τέτοια καταστροφή κι από μια τέτοια δημιουργία. Και σου χαμογελάνε από κει ψηλά με τη γροθιά τους σφιγμένη κι υψωμένη στον αέρα...

“Απ' όλους όσους μας λείπουν, μένουν κάτι λίγες φωτογραφίες, φέτες ζωής που καταψύχονται τη στιγμή του “κλικ”, ενώ η ζωή συνεχίζεται, η ίδια ζωή που μας μάζεψε όλους στον κήπο του σπιτιού, δίπλα στην ψησταριά, με την αυλόπορτα ανοιγμένη διάπλατα (...)

Κι αν μας λείπουν, δεν είναι επειδή έτσι το θέλησε η τύχη ή τα καμώματα ενός πληγωμένου θεού. Μας λείπουν γιατί τόλμησαν να προτείνουν μια ζωή καλύτερη απ' την αγελαία. Μας λείπουν γιατί είπαν πως φωμί θα υπάρξει ή για όλους ή για κανέναν. Μας λείπουν γιατί άναψαν ένα φως μες στο σκοτάδι, έντονο ή χλωμό -δεν έχει σημασία- γιατί η λάμψη του μας οδηγεί. Μας λείπουν γιατί στο μισοσκότεινο δωμάτιο ζύγωσαν το κρεβάτι του παιδιού, το χάιδεψαν, άφησαν στο μέτωπό του το αστεράκι του ήσυχου ύπνου, κι όταν βγήκαν από κει και πέρασαν στη δράση, το έκαναν ξέροντας πόσο πολλά είχαν να χάσουν, και το έκαναν με την αποφασιστικότητα αυτού που ξέρει ότι έχει δίκιο (...)

Ανδρώθηκαν τη χειρότερη εποχή κι έκαναν ό,τι μπορούσαν να την κάνουν να είναι η καλύτερη. Ανακάλυψαν ότι η Ιστορία ήταν μια απάτη, κι έγιναν σοφοί για να την ξαναγράψουν με την καλλιγραφία της αξιοπρέπειας. Ήταν προορισμένοι να θριαμβεύσουν, και προτίμησαν να είναι μοναχικοί. Πέταξαν από πάνω τους το πετσί της πατρίδας κι έγιναν μέλη της μεγάλης ανθρώπινης οικογένειας (...)

Ας μάθουμε να ζούμε μ' αυτούς που μας λείπουν, επειδή αποτελούν κομμάτι μας, επειδή ξέρουμε γιατί μας λείπουν, κι επειδή την απουσία τους την αναπληρώνουμε με καμάρι”.

Στη φωτογραφία: Παύλος Φύσσας/ Killah P. Ετών 34. Αντιφασίστας. Αθάνατος!

Δείτε επίσης: https://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=Ppl6O-bltwl

Πηγή: Η Λέσχη